

paa dette Trin af Sagen vilde stemme for den foreslaaede Dagsorden, thi da der af Regjeringen er indbragt en Lov i Lands-thinget, skjønner jeg ikke rettere, end at efter den sædvanlige konstitutionelle Fremgangsmaade bør vi opsøgte Behandlingen af denne Sag, indtil den kommer til os fra Lands-thinget, og jeg haaber ikke, at det vil vare saa forfrækkelig længe. Hvor meget jeg end ønskede, at den provisoriske Lov maa blive hævet, ser jeg mig altsaa ikke i Stand til at stemme for den foreslaaede Dagsorden. Det vilde rigtignok være noget Andet, dersom der forelaa en Erklæring fra Ministeriet om, at denne Lov var bortfalden i det Dieblit, vi havde vedtaget en saadan Dagsorden, saa vilde Sagen stille sig noget anderledes. Men da vi jo Alle vide, at den strider mod Regjeringens Udtalelse, kan jeg selvfølgelig ikke tage Hensyn til en saadan Forudsætning.

Sagb: Jeg skal kun for mit Bedkommende bevare det direkte Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler stillede. Han spurgte, om vi paa denne Side anerkjende, at Regjeringen ikke kan paa en provisorisk Finantslov tage Noget, som Folkethinget har nægtet at bevilge. Jeg vil dertil sige — men jeg taler kun i mit eget Navn — at naar det ærede Medlem stiller Spørgsmaalet saaledes under de nuværende Forhold, saa stiller han egentlig kun Valget mellem en ren Folkethingsabsolutisme og den gamle Absolutisme, thi naar Folkethinget driver Anvendelsen af sin Delagtighed i Lovgivningen saa vidt, at alle øvrige Statsmyndigheder forsvinde og ikke faae nogen som helst Ret til at medvirke, saa have vi jo en ren Folkethingsabsolutisme, og den godfjender jeg ikke. Grundloven har ikke givet Folkethinget nogen som helst Ret til at opkaste sig til Eneherre; det ærede Medlem maa selv vide, at naar flere Myndigheder, der skulle samarbejde indbyrdes, agte hindrings Ret, pleier den, der viser den største Beredvillighed til Smødelommen, ogsaa at finde Smødelommen fra de andre Sider, men at den ene Myndighed kan stille sig saa vrangvillig, at det bliver umuligt for de andre at komme ud af det med den, og at alle Regler da strande, fordi de ere uigjennemførlige. Jeg skal tage det ærede Medlems egen Udtalelse, som fremkom, da denne Strid blev reist af Folkethinget mod den daværende Regjering. Det var i 1874. Det ærede Medlem udtalte den Gang: „Det er imidlertid ikke alene i Landsthingets Indflydelse paa Finantsloven,

at Regjeringen kunde søge sin Støtte, hvis den var i Krigstilstand til Folkethingets Flertal, thi ogsaa andre Midler vilde under den givne Forudsætning staa til Regjeringens Raadighed. Sdet Folkethingets Flertal erklærer, at det er en systematisk Modstand af Ministeriet, saa burde det være saa billigt at anerkjende, at der herved indtræder en helt forandret Stilling for Ministeriet, og at dette derved bliver berettiget til at bruge en helt anden Fremgangsmaade end den, som det vilde bringe i Anvendelse, hvis det gamle Venkabsforhold endnu bestod.“ (Monrad: Hvad beviser det?) Det viser, at hvad der under normale Forhold er korrekt, er rigtigt, det kan ikke findes under Forhold, hvor man selv har stillet sig exceptionelt. Naar Folkethinget f. Ex. nægter Midler, der virkelig ere nødvendige til Statsstyrelsens forsvarlige Gang... (En Stemme: Hvem skal afgjøre det?) Folkethinget har ikke alene Afgjørelsen, derfor er der tre Dele af Lovgivningsmagten; naar de ikke kunne enes, er der ikke andet end Rigsretten at ty til. Derfor holde de Herrer saa lidt af Rigsretten, og at der er en Myndighed, der staar over dem, som Grundloven har sat, og som de skulle bøie sig for, men som sagt ved selv at fremvinge Konfliktten og gjøre Forfatningens Bestemmelser udførlige har Folkethinget det fulde Ansvar, naar det ikke er muligt at regjere i Overensstemmelse med Grundloven. Jeg skal her minde om en Sætning, som blev fremsat her i Thinget under det Jonnesbech'ske Ministerium; da vilde Flertallet her i Thinget fremskalde lignende Udtalelser som den, det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) nu til min Forbauselse gjør sig til Ordfører for; — jeg tilstaar oprigtig, at den Stilling, som det ærede Medlem i de senere Aar har indtaget, har jeg ikke anet, jeg skulde møde ham i — den Gang vilde man fremvinge en lignende Udtalelse, som det ærede Medlem nu fremkom med, men da citerede Jonnesbech af Rømerretten: „Statens Frelse er den høieste Ret.“ (Tauber: Det er ikke danst Ret!) Det er Ret ikke alene i Danmark, men i hele Verden (Tauber: Det tror jeg ikke); ja nogle Galningers fixe Ideer er ikke den høieste Lov, men Statens og Fædrelandets Frelse er den høieste Lov. Det er altsaa det Svar, jeg giver.

Formanden (Berg): Dertil foranlediget, skal jeg bemærke, at det er fuldkommen berettiget at sige, at Landets Frelse ikke bestaar i Gjennemførelsen af nogle Galningers fixe Ideer.